

EVROPSKA KOMISIJA

Bruselj, 13.7.2011
SEC(2011) 884 konč.

DELOVNI DOKUMENT SLUŽB KOMISIJE

POVZETEK OCENE UČINKA

Spremni dokument

PREDLOGU UREDBE EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA

o tržni politiki za ribiške proizvode in proizvode iz ribogojstva

{COM(2011) 416 konč.}

{SEC(2011) 883 konč.}

POVZETEK

Trg EU je vodilni trg za ribiške proizvode in proizvode iz ribogojstva na svetu ter je vreden 55 milijard EUR (ali 12 milijonov ton). Državljeni EU v povprečju pojedjo 22 kg ribiških proizvodov in proizvodov iz ribogojstva na leto, kar predstavlja 15 % njihovega vnosa beljakovin. Prehranjevalne navade v državah članicah so zelo različne, tako da je v nekaterih državah (predvsem v vzhodnih) to povprečje komaj 10 kg, v drugih pa nad 30 kg. Vendar pa se v vseh državah EU ribiških proizvodov in proizvodov iz ribogojstva poje vedno več. Ker se je proizvodnja EU v zadnjem desetletju zmanjšala, se je močno znižala tudi stopnja samozadostnosti v EU, in sicer s 57 % na 35 %.

Skupna ureditev trgov za ribiške proizvode in proizvode iz ribogojstva je vzpostavljena od leta 1970 in je eden od stebrov skupne ribiške politike (SRP). Sedanja pravna podlaga je Uredba št. 104/2000, ki je bila sprejeta leta 1999. Reforma skupne ribiške politike, ki se trenutno izvaja, je odlična priložnost za pregled in morebitno revizijo ciljev in instrumentov tržne politike za ribiške proizvode in proizvode iz ribogojstva.

Problemi

Komisija od leta 2008 izvaja obsežna ocenjevanja in posvetovanja z dvojnimi namenoma, in sicer da bi ocenila učinkovitost sedanjega pravnega okvira in pojasnila gibanja na trgih v EU v zadnjem desetletju na eni strani ter se na drugi strani seznanila z mnenji zainteresiranih strani. V tem poročilu je predstavljenih in analiziranih pet glavnih problematičnih področij, ki jih je mogoče povzeti na naslednji način:

- tržna politika EU ni dovolj prispevala k trajnostni proizvodnji,
- tržni položaj proizvodnje EU se je poslabšal,
- EU ni bila zmožna napovedati ali obvladovati tržnih nihanj,
- tržni potencial EU je večinoma neizkoriščen,
- izvajanje tržne politike je ovirano zaradi težavnega in preveč zapletenega okvira.

Več vrst ribolova v EU še danes ni trajnostnih. Tržne premije za trajnostne prakse so zanemarljive, pri čemer ni tržnih sankcij za prakse, ki so ali bi lahko bile netrajnostne. Tržna politika EU ni uspela pridobiti koristi zaradi stagnirajočega ali zmanjšanega obsega proizvodnje niti ni spodbudila dobrih praks.

Ponudba EU je raznolika in razdrobljena. Glede na vse manjšo proizvodnjo in vse bolj globaliziran trg je ponudba premalo konkurenčna, pri čemer se je pokazalo, da ne more predvideti in obvladovati tržnih nihanj ali se prilagoditi povpraševanju glede predvidljivosti količine ali kakovosti in oblike ponudbe blaga.

Navedenih pet glavnih problemov zajema tudi podskupine drugih problemov.

Organizacije proizvajalcev ribiških proizvodov in proizvodov iz ribogojstva, ki bi lahko imele ključno vlogo pri vsakodnevem izvajanju SRP (če so njihova naloga, sredstva ter pravice in obveznosti ustrezno prilagojeni), običajno nimajo dovolj sredstev in spodbud, potrebnih za učinkovito organizacijo proizvodnje in upravljanje ribolovnih dejavnosti, dajanje proizvodov na trg itd. Poleg tega je večina ribiškega sektorja razdrobljena, predelovalci in distributerji pa so običajno zgoščeni, zlasti na koncu maloprodajne verige. Z omogočanjem ali spodbujanjem zgoščenosti ponudbe se bo ekonomski položaj ribičev v

EU verjetno izboljšal. Zdi se, da je boljša organizacija proizvodnje predpogoj za dobro usklajevanje vseh elementov v tržni verigi.

Informacije o tržnem povpraševanju, željah potrošnikov, gibanjih in oblikovanju cen niso splošno dostopne vsem akterjem. Vendar bi proizvajalci EU z boljším razumevanjem tržne razsežnosti svoje dejavnosti lažje usmerjali ribiče v proizvodnjo, pri kateri so možnosti prodaje po razumni ceni večje (pri tem je zlato pravilo, naj se ne lovijo ribe, ki se verjetno ne bodo prodale). To vključuje boljše načrtovanje zalog in prodaje, kar pomeni, da se je treba dejavno odločati o tem, kdaj, kje in katera vrsta proizvoda se bo prodajala.

Za oblikovanje politike potrebujejo njeni oblikovalci splošne informacije in tudi vnaprejšnja opozorila o morebitnih krizah trgov.

Glede na sedanje razmere, v katerih so staleži preveč izkoriščeni, uporaba javnih sredstev za uničenje rib ni več upravičena; tako imenovan umik ribiških proizvodov s trga je treba opustiti. Vpliv intervencijskih mehanizmov na stabilnost trga je namreč majhen ter omejen le na nekaj pristanišč in nekatere majhne pelagične vrste.

Razlog za to je, da lahko intervencije na trgu prispevajo k odpravi posledic nenadnega znižanja cen, ne morejo pa odpraviti vzroka problema. Nedvomno je ribištvo še vedno negotova in tvegana gospodarska dejavnost; prilagajanje časa in količine ulova posebnim potrebam trga v določenem trenutku bo vedno izziv. Vsaka razumna tržna politika mora upoštevati ta dejanski problem in zajemati vsaj tveganja za ribiče, ki so neločljivo povezana z njihovo dejavnostjo.

Tržni standardi EU, na podlagi katerih se oblikujejo standardizirane trgovinske značilnosti, so pomembni za nemoteno delovanje notranjega trga EU za ribiške proizvode. V izvedenem ocenjevanju in v tem poročilu se analizira, v kolikšnem obsegu je treba revidirati sedanje skupne tržne standarde.

Obveščanje potrošnikov je ključni del ureditve trga, predvsem zaradi velike izbire rib in morskih sadežev, ki se zdaj prodajajo, ter tudi ker so ljudje vse bolj seznanjeni z okoljskimi vprašanji in želijo pri nakupu imeti vse informacije. Je ta riba sveža ali odmrznjena? Kje točno je bila ulovljena? Ali je bil ulov ali proizvodnja trajnostna oziroma ali je bila riba pravično tržena? Potrošniki imajo pravico, da z oznake na proizvodu pridobijo zanesljive informacije o tem, kaj kupujejo.

Nazadnje, vse večja potrošnja v EU ponuja proizvajalcem iz EU in tretjih držav realne gospodarske možnosti.

Pravica EU do ukrepanja

V skladu s členom 3(1)(d) Pogodbe o delovanju Evropske unije (PDEU) ima Evropska unija izključno pristojnost na področju ohranjanja morskih bioloških virov v okviru SRP. V členu 4(2d) PDEU je določeno, da ima EU za druge sestavne dele SRP deljeno pristojnost. Te določbe opredeljujejo področje ukrepanja, in sicer kaj je treba obravnavati na ravni EU in kaj se lahko obravnava z ukrepi držav članic. Zadevajo tudi obliko ukrepanja na ravni EU v smislu izbire instrumenta. Tržni ukrepi v okviru skupne ureditve trgov spadajo na

področje uporabe člena 4(2d) PDEU, zato je potrebna utemeljitev ukrepov glede na načelo subsidiarnosti.

Uvedba tržne politike na ravni EU je bistvena za vzpostavitev notranjega trga z ribiškimi proizvodi in proizvodi iz ribogojstva ter zagotovitev poštene konkurence. V skladu z načelom subsidiarnosti se državam članicam in gospodarskim subjektom pri uporabi različnih mehanizmov, ki se nanašajo na tržno politiko, omogoči visoka stopnja samostojnosti.

Povezanost z reformo SRP

Glavni cilj reforme skupne ribiške politike je spodbujati trajnostno upravljanje ribolovnih virov prek ekonomsko uspešnega sektorja, ki bo imel tako tudi vedno večja pooblastila za lastno upravljanje. Za doseg tega cilja je treba sektorju najprej pomagati, da se učinkoviteje organizira.

Ob upoštevanju novih ciljev in instrumentov SRP je bilo v oceni učinka SRP ugotovljeno, da je potrebna daljnosežna reforma tržne politike: tržno usmerjeni instrumenti morajo neposredno ali posredno prispevati k izpolnjevanju glavnih ciljev SRP.

Za obravnavo čezmernega ribolova in netrajnostnih praks ter oddaljitve od strategij proizvodnje, ki temeljijo izključno na količini, bodo z novo tržno politiko podprti:

- krepitev vloge organizacij proizvajalcev in njihovo soupravljanje pravic do dostopa ter tudi dejavnosti proizvodnje in trženja;
- tržni ukrepi, s katerimi se povečuje pogajalska moč proizvajalcev (v ribištvu in ribogojstvu), izboljšujejo napovedi, preprečevanje in obvladovanje krize na trgu ter krepi preglednost in učinkovitost trga;
- tržne spodbude in premije za trajnostne prakse; partnerstva za trajnostno proizvodnjo, izkoriščanje virov in potrošnja; certificiranje (znaki za okolje), promocije, obveščanje potrošnikov;
- dodatni tržni ukrepi za zavržke.

Cilji

Ocena učinka za vsako zgoraj navedeno glavno problematično področje opredeljuje posebne cilje nove tržne politike za ribiške proizvode in proizvode iz ribogojstva:

- dopolnitev tržnih spodbud v podporo trajnostnim praksam proizvodnje,
- izboljšanje tržnega položaja proizvodnje EU,
- večja povezanost med proizvodnjo EU in trgov EU,
- povečanje tržnega potenciala proizvodov EU,

- podpiranje boljšega upravljanja in poenostavitev pravnega okvira.

Možnosti

Na podlagi opravljenih ocenjevanj, mnenj zainteresiranih strani, določenih posebnih ciljev in opredeljenih orodij politike so bile analizirane štiri možnosti:

- možnost 1: nadaljevanje s sedanjo skupno ureditvijo trgov za ribiške proizvode in proizvode iz ribogojstva;
- možnost 2: revizija sedanje skupne ureditve trgov za ribiške proizvode in proizvode iz ribogojstva;
- možnost 3: krepitev tržne politike za ribiške proizvode in proizvode iz ribogojstva;
- možnost 4: deregulacija sedanje skupne ureditve trgov za ribiške proizvode in proizvode iz ribogojstva.

Možnost 1 pomeni, da se sedanja skupna tržna ureditev ne spremeni, pri čemer je poudarek predvsem na intervencijah na trgu, da se podprejo stabilnost cen (umik, prenos, zasebno skladiščenje, kompenzacijsko nadomestilo za tune), avtonomni tarifni režim (oprostitve in kvote), tržni standardi (svežost in velikost) in obvezne informacije za potrošnike (trgovsko ime; način proizvodnje: ujeta na morju, ujeta v sladki vodi ali gojeno; izvor (lovno območje ali država porekla za proizvode, ujete v sladki vodi, ali gojene proizvode).

Pri možnosti 2 so intervencijski mehanizmi omejeni na enotno pomoč za skladiščenje ribiških proizvodov, namenjenih prehrani ljudi. Obravnavajo se neskladja med najmanjšimi velikostmi za iztovarjanje in najmanjšimi velikostmi za dajanje v promet. V skladu s to možnostjo je revizija tarifnih kvot in samostojne oprostitve prilagodljivejša (na vsake 3 leta).

Možnost 3 je enaka možnosti 2, pri čemer so organizacije proizvajalcev in medpanožne organizacije pooblašene za dodatne naloge ter se jim odobri finančna podpora za pripravo in izvajanje načrtov trajnostne proizvodnje in trženja. Poleg tega je pri tej možnosti poenostavljeno in prilagojeno področje uporabe tržnih standardov; ta možnost določa upoštevanje mednarodnih konvencij za upravljanje ribištva v okviru preferencialnega avtonomnega tarifnega režima in ustanavlja evropsko opazovalnico trgov; obvezno obveščanje potrošnikov in obseg informacij sta razširjena na vse proizvode (sveže, zamrznjene, konzervirane, predelane). Ta možnost določa okvir za zagotovitev točnosti in nadzora prostovoljnega označevanja.

Možnost 4: brez skupne tržne ureditve. Pri tej možnosti ni nobene finančne podpore (intervencij in podpore skupnim ukrepom) ali posameznih pravnih instrumentov za ribiške proizvode in proizvode iz ribogojstva. Prav tako ni predpogojev za uvožene ribiške proizvode in proizvode iz ribogojstva.

Ocena možnosti

Okoljska trajnost

Možnost 1 je osredotočena na upravljanje intervencijskih mehanizmov; pri tej možnosti organizacije proizvajalcev niso pooblašene za upravljanje svojih ribolovnih dejavnosti na trajnosten način niti ni zagotovljeno, da se dejavnosti ribogojstva izvajajo trajnostno.

Dejstvo, da možnost 2 ne vključuje pomoči za umik, bo imelo precej omejen neposreden učinek glede na majhne količine, ki jih umiki v zadnjih letih zadevajo. Kljub temu je to močno politično sporočilo, da je potrebno boljše predvidevanje tržnega povpraševanja in prodajnih možnosti.

Možnost 3: s pooblastitvijo organizacij proizvajalcev za kolektivno upravljanje, spremljanje in nadzor ribolovnih možnosti, ki jih določijo države članice (vključno s posameznimi ribolovnimi pravicami in ribolovnim naporom njihovih članov), bi se trajnost ribiškega sektorja EU bistveno izboljšala. Na podlagi dostopa potrošnikov do natančnejših informacij o vseh proizvodih ne glede na njihovo predstavitev se bo poznavanje ribiških proizvodov in proizvodov iz ribogojstva precej razširilo. Tako se bodo lahko potrošniki lažje odločali na podlagi informacij in končno spodbudili odgovorno potrošnjo.

Premajhna podpora organizacijam proizvajalcev pri možnosti 4 bi negativno vplivala na njihovo usklajevanje pri izvajanju trajnostnih ribolovnih praks. S tem bi se omejila tudi trenutna prizadevanja organizacij proizvajalcev za upravljanje. Čeprav je zasebnih pobud za trajnostno izkoriščanje virov in potrošnjo v EU vse več, se mora razvoj tega novega trga okrepiti, njegova verodostojnost in zaupanje vanj pa se morata povečati.

Ekonomska trajnost

Dodana vrednost organizacij proizvajalcev pri možnosti 1 bo še naprej omejena na možnost uporabe intervencijskih mehanizmov. Malo verjetno je, da bi organizacije proizvajalcev svojim članom zagotavljale dodatne storitve, zlasti kar zadeva večjo povezanost njihove proizvodnje s tržnimi zahtevami in dodajanje vrednosti njihovim proizvodom.

V smislu vpliva možnosti 2 na cene prve prodaje se bodo proizvajalci verjetno še naprej prilagajali cenam, dokler ne bodo znali učinkovito razvrstiti svoje ponudbe in bolje promovirati svojih proizvodov.

V zvezi z možnostjo 3 primerjalna analiza s sektorjem sadja in zelenjave kaže na jasno povezavo med stopnjo strukturiranosti proizvodnje, stabilnostjo cen in dodano vrednostjo. Zato je treba z načrtovanjem in zgoščenostjo ponudbe zagotoviti večjo stabilnost cen prve prodaje. Z ustreznim strokovnim znanjem in izkušnjami, povezanimi s trgom, je treba okrepiti položaj na trgu in sposobnost predvidevanja gibanja ali kriz na trgu. Z večjo pogajalsko močjo proizvajalcev se mora doseči bolj uravnotežena porazdelitev dodane vrednosti. Na podlagi natančnejšega obveščanja potrošnikov o izvoru (npr. o staležu, podobmočju FAO, opredeljenem pomorskem prostoru, kot so Biskajski zaliv, Rokavski preliv itd.) se bosta podprla lokalno kupovanje in usmeritev v trajnostno potrošnjo. Ladjevja za mali ribolov bi lahko svojo proizvodnjo bolje tržila, s čimer bi se zaupanje potrošnikov obnovilo ali ohranilo. Z razširitvijo zahtev glede obveščanja na predelane proizvode bi se tudi izpolnila pričakovanja potrošnikov in lažje preprečile goljufije.

Zaradi odprave instrumentov tržne politike, kot določa možnost 4, bi se odpravila vsaka spodbuda za strukturiranje sektorja. S tem bi se zmanjšala pogajalska moč proizvajalcev in omejila njihova zmožnost prilagajanja ponudbe povpraševanju (razpršena ponudba, slabo usklajevanje med proizvajalci). Glede na zavezanost gospodarskih subjektov trajnostni proizvodnji bi bilo primerno prostovoljno obveščanje potrošnikov. Kljub temu se s tem cilj boljšega obveščanja potrošnikov EU ne bo dosegel niti se ne bo nadgradilo znanje o ribiških proizvodih in proizvodih iz ribištva. Ugotovljeni so bili primeri, v katerih so neresnične navedbe o prijaznosti do okolja zavajale potrošnike ali povzročale zmedo, kar ogroža vsak poskus ponovne vzpostavitve podobe sektorja.

Socialna trajnost

Pri možnosti 1 in 2 bodo učinki na dohodek še naprej zelo omejeni, ker na eni strani zadevata le primere, v katerih je treba preprečiti znižanje cen, na drugi strani pa je intenzivnost pomoči zelo nizka (0,2 % vrednosti proizvodnje EU).

Pri možnosti 3 se pričakuje, da se bo z boljšo strukturiranostjo proizvodnje zagotovilo tudi boljše predvidevanje krize in večja dodana vrednost na podlagi raznovrstnih tržnih strategij. Na podlagi tega bi se morali ohraniti stopnji zaposlenosti in dohodkov.

Pri možnosti 4 je verjetno, da bo odprava tržnih instrumentov vplivala na nekatere sektorje (majhne tovarne za konzerviranje pelagičnih vrst), ki bi se lahko preselili v države zunaj EU. V teh primerih je lahko vpliv na delovna mesta in dohodek na lokalni ravni velik.

Primerjava možnosti

Na podlagi ocenjenih učinkov in opredeljenih tveganj se možnosti primerjajo glede na osnovni scenarij (obstoječe stanje) v smislu uspešnosti in učinkovitosti v zvezi s cilji ter v smislu skladnosti s splošnimi cilji EU (in sicer cilji SRP in tudi drugimi medsektorskimi vprašanji). To je mogoče povzeti na naslednji način:

Možnost 1, tj. obstoječe stanje, je bila podrobno ocenjena, pri čemer je bilo ugotovljeno, da je delno neučinkovita in preveč zapletena, da bi izpolnila svoje sedanje cilje. Do zdaj je bila skupna ureditev trgov osredotočena predvsem na stabilnost cen s pomočjo intervencij na trgu. Pokazalo se je, da je pri tem učinek majhen, stopnja uspešnosti pa nizka; odpravljale so se posledice in ne dejanski vzroki, pošiljali so se napačni politični signali, pri čemer so imeli gospodarski subjekti malo odgovornosti ali pa je sploh niso imeli. Zdi se, da sedanja skupna ureditev trgov 12 let po sprejetju ni pripravljena na izzive trga EU. Zato bo v prenovljeni SRP še bolj neučinkovita in po možnosti neskladna z njenimi temeljnimi cilji.

Cilj možnosti 2 je odpraviti glavne pomanjkljivosti obstoječe skupne ureditve trgov, tako da se predlagajo prilagoditve in poenostavitve, ki bi izboljšale njeno delovanje. Ustreznost glede na glavne cilje reforme SRP bi bila kljub temu še naprej vprašljiva.

V okviru možnosti 4 bi se tržna politika EU povsem odpravila. Dejstvo je, da se spodbuja tržno usmerjen razvoj in povečujejo spodbude za trajnost; na podlagi zavez predelovalcev in prodajalcev na drobno ter večjega pritiska nevladnih organizacij in civilne družbe za pridobitev trajnostnih proizvodov bi se morali približati okoljskim ciljem. Kljub temu se glavni ugotovljeni problemi, in sicer zapleten in razdrobljen sektor ponudbe EU ter tveganja za zavajajoče ali nejasno obveščanje potrošnikov, ne bi v celoti odpravili. Sektor bo dejansko imel večjo odgovornost za upravljanje lastnih dejavnosti, vendar premajhna

podpora za strukturiranje proizvodnje in pomanjkanje spremljajočih tržnih ukrepov ne bi bila v skladu s ciljem reforme, tj. podpreti tržne instrumente (namesto dragih strukturnih ukrepov) in pomagati organizacijam proizvajalcem, da izboljšajo trženje svojih proizvodov.

V okviru možnosti 3 se predlaga okrepitev tržne politike, ki bi se izvajala v sektorju ribištva in ribogojstva, ko se ta preusmerja v trajnostne prakse proizvodnje. Veliko se lahko doseže v smislu organizacije in trženja, da se poveča predvidljivost ponudbe in zmanjšajo stroški transakcij. Ta možnost poudarja vlogo vsake glavne zainteresirane strani pri spodbujanju trajnostnih praks.

V okviru te možnosti bi bila struktura in cilj nove tržne politike veliko splošnejša in jasnejša:

- opusti se več orodij, zlasti tržni intervencijski mehanizmi. To pomeni močno politično sporočilo in veliko poenostavitev;
- nekateri elementi, kot so tržni standardi in avtonomna tarifna politika, se ohranijo, vendar so prilagodljivejši; uvedejo se dodatni cilji (podpiranje razvoja prodaje na daljavo ali e-trgovanja, enaki konkurenčni pogoji itd.);
- poudarjeni so drugi elementi: sektor se reorganizira, pri čemer je večji poudarek na sposobnosti proizvajalcev za upravljanje proizvodnje in trženje proizvodov; predvidena je poenostavljena enotna pomoč za skladiščenje (proizvod, ki se skladišči, predela in ponovno pošlje na trg); obseg in vsebina obveščanja potrošnikov sta bistveno širša;
- nov element je opazovalnica trgov EU.

V oceni učinka reforme SRP je bilo ugotovljeno, da je potrebna daljnosežna reforma tržne politike, tj. takšna, ki krepi vlogo organizacij potrošnikov in medpanožnih organizacij ter tržne ukrepe na splošno. To bo prispevalo k ciljem reforme glede ekonomske trajnosti in prav tako pripomoglo k okoljski trajnosti. Tržna politika mora dejavnosti proizvodnje usmeriti na območja, na katerih so tržni pogoji dobri in obstaja trg za ribiške proizvode in proizvode iz ribogojstva.

Tržna politika mora prispevati k povečanju dodane vrednosti ribiških proizvodov in proizvodov iz ribogojstva v okoliščinah, v katerih se za ladjevje ne zagotavlja finančna podpora (zlasti za razreze in začasno ukinitve) v korist pametnih, zelenih, inovativnih in tržno usmerjenih rešitev za sektor ribištva in ribogojstva. To natančneje pomeni, da morajo izvajanje nove SRP spremljati in podpirati nekateri vidiki reforme trga:

- pooblastitev organizacij proizvajalcev za zagotovitev upravljanja, izvajanja in nadzora ribolovnih dejavnosti njihovih članov;
- tržno zasnovani prenosljivi ribolovni deleži omogočajo ribiškemu sektorju, da se zmogljivost ladjevja prilagodi razpoložljivim morskim virom, pri čemer javno intervencije niso potrebne; organizacije proizvajalcev so lahko odgovorne za skupno upravljanje prenosljivih ribolovnih deležev;
- tržne ukrepe, ki spremljajo dejavno politiko za obvezno iztovarjanje vseh ulovov za staleže, za katere veljajo omejitve ulova, je treba natančno določiti in jih lahko izvajajo organizacije proizvajalcev;

- ovrednotenje selektivnejših in trajnejših proizvodnih dejavnosti in opustitev strategije na podlagi obsega, tako da sta proizvodnja in načrtovanje trženja organizacij proizvajalcev boljša, potrošniki EU pa imajo dejavnejšo vlogo, kadar se odločajo na podlagi informacij.

Razlike pri vplivih porazdelitve med območji ali regijami so zelo omejene zaradi popolnoma enotnega dostopa organizacij proizvajalcev do finančnih instrumentov in vseh pravil.

Veliko zainteresiranih strani bo imelo pri možnosti 3 velike koristi. Z večjo odgovornostjo organizacij proizvajalcev in obsežnejšimi sredstvi se bodo zagotovile nove poslovne priložnosti za proizvajalce ribiških proizvodov in proizvodov iz ribogojstva, zato bo zanje članstvo privlačnejše. Na podlagi nove tarifne politike se bo izboljšala predvidljivost oskrbe s surovinami, zaradi česar bodo predelovalci lažje predvideli svoje dejavnosti. Celoten sektor bo boljše usklajen in spodbujan k oblikovanju pobud skupnega interesa, zlasti kar zadeva spodbujanje trajnostnega ribolova. Zaradi boljšega in točnejšega označevanja ribiških proizvodov in proizvodov iz ribogojstva bodo imeli potrošniki pri odločanju na voljo več informacij. Nazadnje, poenostavitev in zmanjšanje upravne obremenitve bosta pozitivno vplivala na Komisijo, uprave držav članic in gospodarske subjekte.

Glede na analizo učinka GD MARE podpira možnost 3, tj. vzpostavitev okrepljene tržne politike za ribiške proizvode in proizvode iz ribogojstva.